

LUCIČKA

VERSKI LIST ZA MLAČINO

1939-40

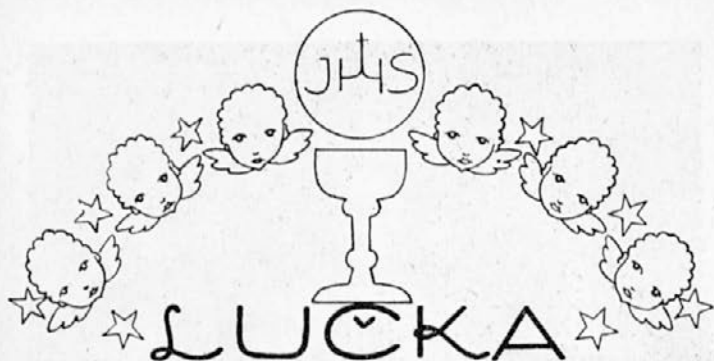
Navodilo

za izpolnjevanje „Jezusovih dni“.*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

**Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!**

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

LETO V.

OKTOBER 1939

Štev. 2

Kraljica miru, prosi za nas!

Lučkarji in Lučkarice! Zopet je zadivjala po Evropi strahotna vojna. Poljska država je središče klanja in pustošenja. Tudi Francija in Anglija sta se dvignili nad Nemčijo in vse ostale države so v neprestani pripravljenosti za obrambo v primeru nenadnega napada.

Naša mila domovina Jugoslavija je, hvala Bogu, v svetem miru. O, da bi nas dobri Bog tudi vnaprej varoval pred vojno!

Kdo nam bo varoval ljubi mir tudi v bodoče? Kdo? Ali veš, prijateljček moj, kam se zatečejo otroci, kadar so v stiski? Kam drugam kot k materi. Okrog matere se sučejo kakor zvezde premičnice okrog sonca, pri njej najdejo tolažbo.

Naša skupna nesmrtna mati je Marija. Mi smo njeni otroci. K njej se bomo zatekali v mesecu oktobru, h Kraljici presv. rožnega venca, da bi nam po tej lepi molitvi varovala Marija največji zaklad, mir božji.

Kateri so torej tvoji sklepi za mesec oktober? Kaj boš storil za mir?

1. Vsak dan bom zmolil vsaj eno desetko sv. rožnega venca.

2. Sv. rožni venec bom imel vedno pri sebi.

3. Večkrat med dnevom bom vzdihnil: »Kraljica miru, prosi za nas!«

4. »Jezusove dneve« bom zvesto izpolnjeval v prospah miru med narodi.

5. Vsako nedeljo bom pristopil k sv. obhajilu.

Kraljica miru.

Predragi dečki! Predrage deklice! Lepo vas prosim, ne prezrite teh petih točk. Vsi vemo, da ljubi Jezus najraje usliši nedolžno molitev mladine. Če boste vi storili svojo dolžnost in me lepo ubogali, pa se točno držali tega, za kar sem vas prej prosil, bo Kristus Kralj ohranil prav gotovo sveti božji mir v naši domovini po priprošnjah svoje nebeške Matere Marije, ki je Kraljica miru.

Janez Veider:

Mali junak Tonček.

Triletni Tonček.

Tonček je bil pravi Marijin otrok. Njej ga je mamica posvetila po rojstvu. Zato pa je bilo ravno Marijino ime ena izmed prvih besedi, ki jih je malček pogosto ponavljal. Čim starejši je postajal, tem močnejša je bila tudi njegova ljubezen do Marije. Pri Martinezovih so vsak večer molili rožni venec. Tonček je bil vselej zraven. Včasih so se odrasli zapoznili z molitvijo. Zato so hoteli Tončka prej spraviti v posteljo. Toda nič niso opravili. »Ne,« je odločil, »najprej moram moliti. Naj bo že z menoj, kar

hoče, Marijo bom imel vedno rad!« Ugotovljeno je, da Tonček od svojega sedmega leta dalje nobenega dne ni opustil rožnega venca. Ko je pozneje začel bolehati in je zdravnik odredil, da mora iti počivati že zgodaj, je tožil mami: »Mama, saj še rožnega venca nisem zmolil.« Zastonj so ga tolažili, da je opravil že druge molitve. Dokler ni bil rožni venec odmoljen, deček ni mogel zaspati. Mnogokrat je prišla v pozni nočni uri k njegovi postelji stara mati v prepričanju, da mali vnuček že davno spi. Pa zasliši besede: »Babica, prosim te, pomagaj mi, da zmolim rožni venec.« Nič ni pomagalo, da mu je babica prigovarjala: »Kar zasp, saj se ti oči že kar same zapirajo. Jaz sem

pa rožni venec že tudi zmolila.« Naposled se je morala le vdati, da sta zmolila rožni venec. Samo enkrat je med tako molitvijo zaspal, ne da bi jo dokončal. O, kako mu je bilo potem žal. Naslednje jutro takoj odhiti s svojim rožnim vencem v kuhinjo in reče deklam: »Zdaj bomo pa rožni venec molili.« Nič kaj niso bile zato navdušene. Ko pa so videle, kako lepo zna dečko rožni venec in litanije moliti na pamet, so postale vse zanj navdušene. Od tega dne dalje je Tonček rožni venec zmolil vsako dopoldne v kuhinji skupno z deklami. — Skoraj vsak dan je malček obiskal čudodelno Marijino sliko v mestni frančiškanski cerkvi. Navadno ga je spremljal očka. Ob teh sprehodih je pogosto poudarjal, kako Marijo ljubi. »Zato se pa tudi pekla ne bojim,« je samozavestno pristavil. Njegova mamica Marina nam tole pripoveduje: »Naš Tonček je ležal v postelji. Bilo je za časa njegove zadnje bolezni. Sedela sem nekoliko proč z ročnim delom v roki. Sinko ni vedel, da sem navzoča in me tudi ni mogel videti. Naenkrat začne klicati: ‚Mama, mama!‘ Takoj grem k njemu in ga vprašam: ‚Kaj pa hočeš, otrok?‘ Začudeno se obrne k meni in mi odvrne: ‚Saj nisem tebe klical. Govoril sem z nebeško mamico.‘«

Komaj je dopolnil Tonček pet let, je kar nenadoma prosil mamico, naj ga pusti k prvemu sv. obhajilu. Mama ga zavrne, da je pred sedmim letom to nemogoče. »Toda, mama, saj vendar znam že ves katekizem na pamet. Tako dolgo čakati, to bi bilo grozno.« Toda moral je čakati, kljub tako močnemu hrepenenju po sv. obhajilu. Res je čudno, da je komaj petletni otrok tako hrepenel po sv. obhajilu. Ob vsaki priliki je Tonček svojo prošnjo ponovil. Ko so starši odhajali v cerkev, je vzdihnil: »Kako ste srečni, da smete Jezusa sprejeti, jaz ga pa ne smem.« In če so se iz cerkve vrnili, jim je hitel v naročje in se s svojimi ustnicami dotaknil njihovih in rekel: »O vi srečni, da imate Jezusa v svojem srcu. Jaz pa bom moral še tako dolgo čakati.«

Dvakrat zlomljena noga.

V mladozelenih jelšah se je oglašal kobilar: »Bil, bil! Ali si že bil?«

Tedaj je stopal po blatnem kolovozu stari Antonče in se opiral ob leskovko. Ko je pri vojakihi služil, ga je brenil živahni »Lisko«. Od tedaj je rabil palico pri hoji in pri vsakem delu. Na vse bolečine je pozabil, tudi »Lisku« je odpustil, le to mu je hudo, da ga njegov sin vedno priganja: »Stopite no malo hitreje! Zaradi tiste šepaste noge se vam res ni treba tako počasi obirati, kakor bi se vam stojé sanjalo!«

Kobilar je neutrudljivo izpraševal: »Bil, bil? Ali si že bil?«

Zato mu je starček odgovarjal: »Seveda sem bil. Pri Bogu je zapisano, kar je moji duši v zveličanje: opravil sem velikonočno dolžnost. Če bi te slišal moj sin, bi ti ne mogel odgovoriti z da! Sedem let že ni bil pri sv. spovedi.«

Žalostnih misli poln, je vstopil stari Antončetov oče v hišo in odložil palico v kot za vrati.

»Le kod ste tako dolgo hodili? Menda niste ves popoldan delali tistih par jelševih butar?« je nejevoljno nagovoril sin France očeta.

»Res sem se malo zamudil. Poslušal sem ptiče. Tudi tebi bi ne škodilo, če bi ti malo vest izprašal: »Ali si že bil? Bil? Bil?« saj ga poznaš lepega kobilarja?« je prijazno odgovoril starček.

»To so babje čenče, jaz ne dam na to niti počenega grošal« je zarentačil France in pognal šivalni stroj s tako jezo, da so se kar tla stresla. »Raje še vi za šivanko primite in naredite nekaj gumbnic, kakor da mi pridigujete. Jutri gremo na semenj in moramo še toliko oblek dokončati!« je še pristavil sin.

Pozno v noč je gorela pri Antončetovih petrolejka. Ob njej sta šivala oče in sin; vsak v svoje misli poglobljena.

Oče je razmišljeval, kako bi spravil sina na dobro pot; France je računal, kaj, kako in koliko bo prodal.

Zjutraj sta morala zgodaj vstati. Ko je zvonilo na fari sveto jutro, je bil voznik že pred hišo.

Naložili so nekaj kosov blaga in več moških oblek.

»Tako, zdaj pa sveti križ božji in le poženi kone,« je dejal oče vozniku Urbančku.

Urbanček je stopil pred konja in po lepi, stari navadi z bičevnikom naredil tri križe za srečno pot.

»Haha, naš oče povsod Boga zraven tlačijo, pa vendar bolno nogo za seboj vlačijo,« se je norčeval Francè in se spravljal zadaj na voz.

Konja še nista potegnila, ko se je zaslišal krik:

»Ojoj! ojoj!«

Francè je obležal z dvakrat zlomljeno nogo na tleh — mrtev.

Iz daljave se je začul kobilarjev glas: »Ali si že bil? Bil? Bil?«

Stari Antonče je pokleknil pred svojega nesrečnega sina in zajokal: »Ni bil. Ni bil. Bog mu bodi milostljiv sodnik!«

Tri rožice.

*V vrličku tvojega srca
rastejo rožice tri.
Te rožice skrbno in ljubko
nebeška Mati goji.*

*»Le cvetite, rožice moje —
Marija veselo prepeva;
»saj Sonce najžarnejše vedno
vas s svojimi žarki ogreva.«*

*Zaliva jih s čisto vodico,
ji angelček varuh pomaga
in svojo ljubečo ročico
prav nežno nanje polaga.*

*Ponižnost, nedolžnost, ljubezen,
so biserne rožice tri,
ki v tebi jih, dušica čista,
Devica Marija goji!*

*Le ljubi Devico Marijo,
le ljubi iz vseh jo moči,
in Jezusu, njenemu Sinu,
zvestobo ohrani vse dni!*

Angela Gorogrančeva.

Jezus gre z Marijo . . .

*Jezus gre z Marijo   Ve, da si slaboten;
tebe obiskat: kruha ti bo dal.
ti si sestrica njegova,   Iz temè skušnjav te rešil,
ti si mu najdražji brat.   luč ti milosti prižgal.*

*Le odpri mu dušo,
le odpri srce!
K tebi Jezušček z Marijo
preko bele ceste gre.*

Škrat Cmeruh.

(Piše urednik.)

Škrat Cmeruh je bil z Jerico zelo zadovoljen, saj jo je spremenil na mah v cmeravo Jero. Zvečer je pa vendarle moral zapustiti Tilново hišo. Cela družina je pobožno pokleknila pred hišni oltarček in se priporočila angelu varuhu, ki je priplaval veličastno v sobo in si osvojil vso hišo.

Cmeruh je čepel pod oknom vso noč in od časa do časa poškilil na Jeričino posteljo. Deklica je bila zanj najboljša pečenka, zato mu ni smela izginiti. Zjutraj jo je namesto mamice zbudil sam. To pa zaradi tega, da bi Jerica gotovo pozabila opraviti jutranjo molitev. Oblekla se je, nosek prav na kratko pomočila v umivalnik in pricapljala vsa skuštrana v kuhinjo. Mamica jo je prestrašeno pogledala in jo vprašala: »Ali si molila k angelčku varuhu?«

»Seveda sem, seveda,« je namesto nje odgovoril Cmeruh. »Kar dvakrat sem molila.«

Mamica jo je nato počesala in ji dala skodelico mleka. Po zajtrku ji je dala nekaj igrač in odšla, da pospravi sobe.

Medtem se je deklici približal škrat Cmeruh in ji govoril: »Jerica, poglej malo skozi okno! Ali ni danes vreme prekrasno? Lepo bi bilo, ko bi šli z mamico malo na izprehod. Ti bi skakala po cvetnih tratah, se veselila in trgala raznobarvne cvetlice, mamica pa bi čitala knjigo. Ali bi ne bilo lepo? Sicer pa prihaja ravno zdaj mamica. Prav lepo jo prosi...«

Zares je vstopila tisti trenutek mamica v sobo in Jerica jo je nagovorila:

»Mamica, poglej, kako lep dan je zunaj. Pojdiva na izprehod!«

»Danes pa res ne morem. Bolna sem; glava me boli, komaj stojim na nogah. Če mi bo popoldne bolje, bova pa šli popoldne. Zdaj pa ostaniva doma.«

Škrat Cmeruh je šepnil Jerici: »Jokati začni, pa se bo mamica omehčala.«

»Nikar!« je prosil angel varuh. Toda njegova prošnja je bila zastonj.

Jerica je ubogala škrata in pričela neznosno muziko emerjenja in vzdihovanja.

Mamica se je zgrozila. Kaj je vendar nesrečni Jerici? Za vsako malenkost se cmeri in kaže trmo.

»Jerica, poslušaj me vendar,« jo miri mamica. »Vedno si me tako rada imela, zdaj pa nimaš nobenega usmiljenja z menoj. Kako mi je hudo!«

Toda vsaka beseda je bila zaman. Deklica se ni dala potolažiti. Škrat Cmeruh jo je dobil popolnoma v svoje kremplje. Angel varuh je žalosten odšel.

»Kako žališ dobrega Jezusa s svojo grdo trmo!« je vzdihnila uboga mamica, sedla v naslanjač, si pokrila oči z rokami in milo zajokala.

Jerica pa je kar zatulila in tolkla z nogami ob tla.

Škrat Cmeruh pa je zavriskal od veselja nad zmago in je poskočil kot žoga prav do stropa.

Nova sestrice.

»V Ameriko, da bi zaslužil denarja. Z mamó pa sva ostali v Trstu. Potem pa je mama rekla, da bo na deželi ceneje. In šli sva h gospe Iskri, ki je bila nekoč kuharica pri mojem dedu. Ko je pa mama umrla, je hudobna ženska vse prebrskala, pa je ostalo denarja čisto malo, potem ko je plačala pogreb. In menda je zato postala tako slabe volje.«

»Je že dolgo, odkar je umrla tvoja mama?« vpraša Mihec.

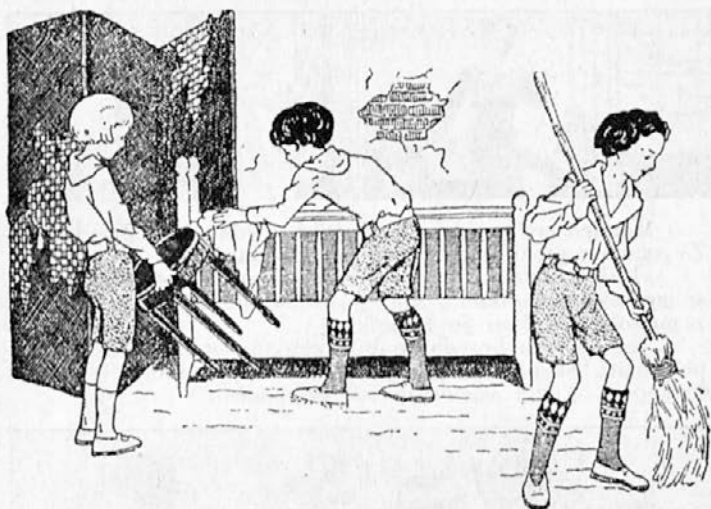
Nikica spet zaihti:

»Že — že tri mesce. Rekla mi je, da bom kasneje prišla za njo, da moram biti pogumna in čakati na očka.«

»Ali gospa Iskra ni pisala tvojemu očku?«

»Je, pa je pismo prišlo nazaj. Niso ga mogli najti.«

Dečki se spogledajo in majejo z glavo. Takale majcena punčka, pa toliko nesreči!

Vsi trije se lotijo nove hiše.

- »Ali bom lahko ostala pri vas?«
 »Seveda, gotovo, kajpada!« so vsi trije naenkrat povedali.
- »Samo dobro me morate skriti, ker gospa Iskra mi je rekla: Gorjé, če te potem še kje dobim. Zelo se je bojim.«
 »Nič se ne boj, dobro te bomo skrili,« jo miri Jakec.
- »Ali bomo stricu o Nikici kaj povedali?« vpraša Mihec.
 »Ne, ne, nikomur ne smete!« vikne Nika.
 »Kaj pa naj storimo?« reče Jakec.
 »Škoda, da naše mame ni doma!« obžaluje Jurče.
 »Sami moramo narediti tako, da bo prav. Samo kam naj jo skrijemo?« zaskrbi Jakca.
 »Kar tukaj na podstrešje,« predlaga Jurče.
 »Pa hrana?«
 »In postelja?«
 »In če bo ropotala?«
 »Pa če kdo pride sem gor?«
 »Nihče ne bo prišel,« odgovarja Jurče. »Jesti ji bomo nosili mi, spi pa lahko v stari Mihčevi postelji tamle v kotu. Ropotala pa vem da ne bo.«
 »Saj res, sami se pobrigajmo zanjol!« se navdušuje Mihec.
 »Zdaj pa na delo!« veli Jurče. »Nikico smo vzeli za svojo, zdaj je naša hčerka, zato ji moramo napraviti hišo.«
 Vsi trije se torej lotijo nove hiše. S staro metlo počedijo kotichek v podstrešju. Ker so semkaj spravljali nerabno pohištvo, so hitro privlekli staro Mihčevo posteljo in skrbno obrisali prah. Zraven so postavili šepajočo mizico.
 »Jaz sem ji polomil nogo,« s ponosom pove Jakec.

Na drugo kuhinjsko mizico so postavili umivalnik brez ročev.

»Joj, vrča za vodo pa nimamo!« zaskrbi Mihca.

»Bomo že z našim vrčem prinesli vode, kadar nas Micka ne bo videla,« ga pomiri Jakec.

»Rjuh nimamo. Eden od nas bo moral Micko kam speljati, da bom mogel jaz do njih.«

»Jo bom že jaz«, se oglasi Mihec.

»Kako boš to naredil?« ga vsa radovedna vpraša Nika.

»Splazil se bom v obednico, kakor da hočem krasti slaščice, pa bo gotovo šla za menoj.«

»Joj, pomislite, kaj bi bilo, ko bi danes ne bili prišli na podstrešje!« vzklikne Jakec. »Nika bi morala vso noč ostati na strehi!«

»Še več: morda vse življenje!« doda Mihec.

Nika se nasmehne: »Moj angel varuh mi je dal to misel, da sem iz našega podstrešja ušla in po strehi splezala do vašega prav danes, ko ste prišli sem gor.«

Vsi trije fantiči so ponosni, da imajo svojo hčerko, ki jim jo je poslal sam angel varuh.

Nika pa je hvaležno objela vsakega izmed svojih »očetov«, ki so jo rešili iz tako velikega gorja.

2. Nika se vseli.

»Micka! Micka! Tako sem lačen!« vpije Mihec pred sobo, kjer je hišna imela spravljen perilo.

»O, oh, srček moj,« mrmra Micka, pusti perilo in hiti za najmlajšim, ki že kot burja drvi proti obednici. Tu najde svojega miljenčka pred odprto jedilno omaro.

»Mihec, vsaj na malico počakaj! Saj še ni čas. Pa nikar ne jemlji slaščic. Mama tega ne mara.«

»Saj je ni doma,« se brezbrizno odreže fantek.

»Pa zato še ne smeš počenjati stvari, kakršnih ona ne mara.«

»Oh, Micka, daj mi kakšno stvar!«

»Nič ne zaslužiš. Pa tudi malica bo zdaj zdaj.«

»Kaj pa bo za malico?«

»Hm — kruh in —«

»Mezga!« doda Mihec, ker je to najrajši imel.

»Da, morda tudi mezga.«

»Marelična?«

»No — prav, marelična.«

»Izvrstno! A zdaj mi daj kčšček tegale tu notri!« prosjači Mihec tako milo, da se mu dobra stara hišna ne more ustavljati.

Mihec pred jedilno omaro.

»Oh, no, ti bom pa dala en štrukelj.«

»Enega? Tri mi daj! Saj sta še oba brata.«

»Tudi nanju danes misliš?« ostrmi Micka.

»Vedno,« se resno odreže Mihec.

»Prav za prav štiri mi daj. Meni dva, ker sem na vse mislil.«

Micka vzdihne: »štiri! Saj me boš uničil. Potem ti pa malica ne bo dišala.«

»O, bo, bo, prav gotovo!«

In Mihec obsedi s štirimi štruklji med vrati omare. Kdo ve, je li Jurče že mogel vzeti rjuhe za Nikico? Micko mora na vsak način še zadržati. In že mu pride pripravna misel.

»Micka, ali bo za večerjo tudi kaj sladkega?«

»Mislim, da riž s smetano. Vsaj Lenka je nekaj takega pravila.«

»Ali res? Živio! Riž s smetano je dobra reč.«

»Oh, Mihec, da moreš biti tako sladkosneden! Saj nisi punčka!«

»Zakaj pa smejo punčke biti sladkosnedne?«

»Zato ker so bolj nežne stvarce. Pa saj vem, da deklice ne maraš ne ti ne tvoja brata. Kadar smo na počitnicah, vam pravijo 'trije medvedi', ker ste do sester svojih tovarišev tako neprijazni.«

»Ko so pa deklice tako sitne! Ta se precej joka, druga nerga, ena hoče samo vevati, spet druga se vsega boji, kakšna se igrati ne zna...«

»Daj no mir! Prepričana sem, da ne bi tako govoril, če bi se igral s kako dobro deklico. Zdaj pa misliš, da so vse enake, če je katera sitna.«

Seveda bi Mihec rad povedal, da neko dobro deklico pozna in jim jo je angel poslal iz nebes. Pa kaj, ko je to skrivnost in mora molčati!

»Zdaj, Mihec, pa le stran, da bom mogla omaro zapreti. Polno nogavic moram še zakrpati.«

Mihec se res nič več ne obira. Z nekaj skoki je na stopnicah in pri bratih na podstrešju.

Jurče je že prinesel dve rjuhi, preobleko za blazino in brisačo.

»Glejte!« se pobaha Mihec s svojim plenom. In pokaže jim štiri štrukeljčke, pa še nekaj piškotov, ki jih je pobasal v žep, še preden je mogla stara Micka prihiteti v obednico.

Niki se oči kar zasvetijo.

»Joj, kakšne dobre reči! Koliko časa že nisem takih pokusila!«

»Na, saj je vse to zate! Kmalu ti pa prinesem še kruha z mezgo.«

Nika je vse te dobrote hitro in slastno použila.

»Kako sem vesela, da sem pri vas! Odkar je mama umrla, še nikoli nisem bila tako srečna.«

Dečki se spogledajo in so na vso moč ponosni. A že se Jurče spomni še na nekaj:

»Igrače! Nikici bo treba dati tudi igrač.«

»Jaz ji dam svojo ladjo,« se velikodušno ponudi Mihec.

»Dajmo ji našo železnico!«

»Pa knjige!«

Jurče pa zmaje z glavo:

»Ladja ni zanimiva, če je ne moreš postaviti v vodo. Železnica preveč ropota. Torej ostanejo samo še knjige.«

Nika kima z glavo, gleda skozi goste skuštrane svetle kodre svoje »očete« in ni zadovoljna.

»Ko pa — ko pa ne znam dobro brati.«

Jurče je zelo začuden.

»Brati ne znaš? Koliko pa si stara?«

»Sedem let.«

»Sedem let? Nič ne dé, te bom pa jaz naučil.«

Niki s to obljubo najbrž ni naredil prav velikega veselja.

»Deklici je najbolj potrebna punčka,« se spomni Jakec.

»Saj nobene nimamo,« žalostno pove Mihec.

»Naša mama ima eno v salonu.«

»Saj res. Samo kdaj naj jo vzamemo?«

In zopet se odloči Jurče kot najstarejši:

»Malica bo zdaj zdaj. Mihec, ti se skrij in ko nam bo Micka dajala malico, skoči v salon in punčko odnesi Nikici. Tako se boš vsaj lahko igrala, ker veš, zmerom ne bomo mogli biti tukaj pri tebi, sicer bodo v hiši začeli sumiti.«

»Ali me boste prišli vsaj obiskat?«

»Seveda, kolikorkrat bomo le mogli.«

Pošta malega Jezusa

Kongres Kristusa Kralja.

Ze dolgo smo se veselili otroci, da bomo šli na kongres, in res se nas je zbralo stiških otrok okoli 160. Spremljalo nas je učiteljstvo in oba preč. gospoda kateheta. Otroci, ki sodelujemo pri mladinskem pevskem zboru »Gloria«, smo se udeležili kongresa v svojih lepih uniformah. S seboj smo imeli tudi zastavico Marijinega vrta in dva evharistična praporčka. Vso pot od Stične do Ljubljane smo navdušeno prepevali evharistične in Marijine pesmi. Ko smo prišli v Ljubljano, smo odšli takoj na Stadion, kamor so kmalu prišli papežev zastopnik, gospod kardinal Hlond, in smo jih navdušeno pozdravili z robčki in zastavicami. Nato je bila sv. maša gospoda kardinala. Med sv. mašo smo bili večinoma vsi otroci pri sv. obhajilu. Prezvzišeni gospod škof dr. Rožman so nam pa zelo lepo pridigali. Videli smo tudi kitajskega škofa Čenga. Po sveti maši so nam reditelji razdelili sladke hlebčke, katerih smo se vsi zelo razveselili in so nam dobro teknil. Potem smo šli »na ogled« po Ljubljani. Končno smo šli v Slomškov zavod, kjer smo se odpočili in jedli, kar smo imeli s seboj. Bili smo tudi v kinu, kjer smo videli žive slike iz trpljenja Jezusovega. Potem smo se odpeljali domov z živo zavestjo, da smo doživeli nekaj veličastnega, kar nam ostane nepozabno v spominu do konca dni.

Škufca Cvetka,

učenka VI. razreda v Stični.

Iz Mirne peči.

Prvikrat Vam pišem iz naše fare, ki jo gotovo nekateri bolj ali manj poznate. Lučka hodi pridno tudi k nam in jo vsak mesec komaj pričakujem.

Oznaniti pa moram, da nam je ne bodo več delili gosp. katehet Petrič Anton, ker so nas zapustili in šli po osmih letih iskat svežega duhovnega polja v novo faro Mengeš. Dne 11. avgusta so nas zapustili in odšli. Bili so zares zvest vodnik ljudstva, zlasti mladine, ki so nas tako skrbno vzgajali. Bodi jim Vsemogočni najboljši plačnik za vse, kar so dobrega storili v teh osmih letih. Bog jih blagoslovi na novem mestu svetega službovanja.

Na njih mesto pa so takoj stopili g. kaplan Stolbičar Kristijan, ki smo jih z veseljem sprejeli ter smo se jih oklenili z novo močjo.

Kastelic Ignacij,

učenec 6. razreda v Mirni peči.

O d g o v o r. Predragi Ignacij! Tvojega pisma sem bil zelo vesel, vendar Tvojega spisa o kongresu Kristusa Kra-

lja ne morem priobčiti, ker mi nisi kongresa in doživljajev na kongresu nič popisal, ampak govoriš le splošno o veselju, ki si ga tedaj občutil. Ako moreš, spravi se še enkrat na delo.

Iz Sevnice.

Dne 29. julija so pohitele trume velikih in malih Slovencev v Ljubljano na kongres Kristusa Kralja. Tu smo Slovenci izrazili ljubezen do tistega, ki je za nas trpel na križu in nas odrešil. Tem trumam sem se tudi jaz pridružil in ko smo na Stadionu prejeli Jezusa v svoje srce, smo mu zagotovili večno ljubezen. Dvajset tisoč mladih src je takrat prisrčno pozdravilo kardinala-legata, ki je šel sredi nas kot dobri pastir med svojimi ovcami. Krasen govor škofa dr. Rožmana nam bo ostal trajno v spominu. Ko pa je nastal mrak, smo odšli z vlakom nazaj skozi Savsko dolino in obnavljali spomin na kongres.

Jerala Zdravko,
učenec VII. razreda.

Iz Javora.

Dovolite mi, da se tudi jaz enkrat oglasim v naši »Lučki«. Omeniti hočem, kako veseli dnevi so bili ob kongresnem času v Ljubljani. 29. julija smo zgodaj odhiteli v Ljubljano na Stadion.

Srce mi je močno utripalo, ko so zamigljali robci v znamenje, da prihaja papežev odposlanec. Končno je nastopil najlepši trenutek — sveto obhajilo. Pobožno smo sprejeli Kralja vseh kraljev v svoje srce.

To so bili presrečni dnevi za Ljubljano, celo Jugoslavijo in še za sosednje države, v neizbrisnem spominu.

Rupnik Pepca.

Iz Velikega Cirnika.

Kako dolgočasno mi je bilo o počitnicah, ker nisem dobivala »Lučke«. Tudi iz cirniške šole nas je veliko naročenih nanjo. Vedno nestrpno čakamo, kdaj jo bodo gospod katehet zopet prinesli. Letos nam je posebno všeč povest o novi sestrici. Jaz sem naročnica in bom ostala, dokler ne bom zapustila šole. Kadar jo bom zapustila, jo bo pa naprej naročala moja mlajša sestra.

Mikec Danica,
učenka IV. razreda.

Videm ob Savi.

Tudi semkaj na Videm je prisvetila »Lučka«, ki jo Vi prižigate tam daleč v Ljubljani. Preč. gospod katehet nam jo vedno prinesejo v šolo in vsi smo veseli, ko jo dobimo. Mi videmski otroci jo imamo že peto leto naročeno. Meni se zdi, da je premajhna, ker bi rada veliko, veliko lepega čitala. Vsako številko prečitam po trikrat. Najprej prečitam »Pošto malega Jezusa« in »Naše rajne prijateljčke«, potem pa drugo. Pri nas imamo dobrega gospoda kateheta.

Naučili so nas mnogo lepih pesmi, katere skoraj vsako nedeljo pojemo pri sv. maši. Tudi mnogo drugih lepih reči so nas naučili ter nam vsadili v naša otroška srca.

Lepo pozdravlja č. gospoda urednika, vse Lučkarje in Lučkarice Vaša zvesta naročnica

Križan Mija,
učenka V. razreda.

Uganke

Rešitev ugank v Lučki št. 1.:

1.

			s	i	n				
			i	v	o				
			n	o	e				
B	o	g					l	o	k
o	k	o					o	n	o
g	o	s					k	o	s
			o	č	e				
			č	a	r				
			e	r	a				

2. Kanonik.

3. Šolski upravitelj.

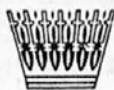
4.

j	o	b
o	n	a
b	a	n

Vse uganke so pravilno rešili: Irma Leskovec, Stanček Pucelj, Slavko Belak, Marija Fink, Verdeber Jožefa, Bukovec Tončka, Skušek Marija, Turk Milka, Tomec Lojzka, Bahor Marija, Bom Tončka, Matkovič Frančiška, Butala Amalija, Držaj Jožefa, Stare Ana, Fink Pepca, Ornik Ladislav, Kenda Filip, Jaklič Zora, Cuderman Cirila, Cuderman Mirko, Cuderman Slavko, Cuderman Vinko, Volavšek Tanja, Janežič Cveta, Eržen Ivan, Anžlovar Avguštin, Terezija Svolfjšak, Škufca Cveta, Sket Jožef, Senker Jožef, Cvelfar Jožef, Šket Marija, Lozinšek Marija in Bulovec Helena.

Izžrebani so bili: Belak Slavko, uč. 3. r., Črnomelj; Kenda Filip, uč. 4. r., Zagorje ob Savi; Volavšek Tanja, uč. 4. r., Maribor, Einspielerjeva ulica 28; Svolfjšak Terezija, uč. 4. r., Dob pri Domžalah. — Vsi štirje dobe za nagrado lepe knjige.

Izpolnjujte „Jezusove dneve!“

Naj ne bo nobenega čitatelja »Lučke«, ki ne bi z vso vnemo izpolnjeval »Jezusovih dni«, in sicer v ta namen, da bi mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki se je vršil meseca julija v Ljubljani, rodil trajne sadove za ves svet, zlasti pa še za našo slovensko domovino.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.